

[Hans Thyge Jacobsen.]

have som Udgift at yde Refusion til Udbetalingskommunerne for de i Aarets Løb udbetalte Renter, hvad enten det var den nuværende Invaliderende eller den nuværende Aldersrente; disse skulde slaas sammen, simpelt hen gøres til synonyme Begreber. Det er jo ogsaa gjort i Lovforslaget, hvad den økonomiske Side af Sagen angaar, Invalide- og Aldersrentebeløbene skal efter Lovforslaget være de samme. Ja, men hvis vi nu gør disse to Begreber fuldkommen synonyme. Man siger, at Invaliditet er enten Ulykkesinvaliditet, som den opstaar ved Katastrofer, eller Aldersinvaliditet, som den opstaar ved det fyldte 65de Aar, og lader dette være et og det samme. Der kan altsaa blot blive Spørgsmaal om Tidspunktet, paa hvilket en Mand indtræder i den Situation, at han skal have udbetalt Renten.

Denne Fond, Invalidefonden eller Folkforsikringsfonden, som vi kunde kalde den, skulde have følgende Indtægter: Præmiebetaling gennem de forskellige Sygeforsikringer, altsaa ogsaa de private Sygeforsikringselskaber ved Siden af Kasserne og Foreningerne, fra de forsikrede Personer Der bliver altsaa Diskussion om Præmiebeløets Størrelse; men under Hensyn til, at Forsikringen ikke alene skal omfatte den ret ringe Risiko for, at man skal blive Invalid ved Ulykkestilfælde, men ogsaa den ret store Risiko, at man gaar hen og bliver 65 Aar og ikke kan klare sig selv med sine Indtægter, bør Præmiebeløbet forhøjes. Jeg kan ikke tro andet end, at dette kunde være et populært Standpunkt, en Foranstaltning, som Menneskene kunde forstaa. Jeg skal ikke nævne noget som helst Tal for ikke paa nogen Maade at komme ud i noget, jeg ikke har Mandat til at komme ud i nogetsteds fra. Men at en Forhøjelse, ganske naturligt og vel forstaaeligt for alle Mennesker, lader sig gennemføre, tvivler jeg ikke et Øjeblik om. De 5 Kr. 40 Ø., der nu ydes, i hvert Fald skal ydes efter Lovforslaget, skal ikke forhøjes til ret meget, før man kommer op imod Midtlinien, i hvert Fald mellem det Ravnemose'ske Forslag og det andet Yderpunkt, hvor der er Tale om 24 Kr. om Aaret. For det andet skulde i denne Fond indgaa Arbejdsgivernes Bidrag og for det tredje det offentlige Tilskud, Statens og Kommunernes Tilskud, der altsaa ikke kan fikseres, men som Aar for Aar bliver lig med det Beløb, som denne Forsikringsfond kommer til at mangle for at faa Balance mellem sine Udgifter og sine Indtægter.

Hvis en saadan Ordning skulde gennemføres — jeg udtaler mig her med alt muligt

Forbehold af Hensyn til det tekniske, men jeg skulde dog tro, at det ikke vilde volde uovervindelige Vanskeligheder at gennemføre en saadan Ordning —, vilde man naa frem til en Tilstand, som har væsentlige Fordele. For det første er Forsikringsprincippet ikke blot indført, men gjort til det ledende fremfor det hidtil eneraadende Understøttelses-Forsørgelsesprincip. For det andet vilde Understøttelsesprincippet kunne trænges tilbage, alt efter som denne Fond kom til at raade over større og større Midler, og det vil denne Fond komme til, for vi har her en Ordning, som er mere i Slægt med de sædvanlige Forsikringsvilkaar. Under de sædvanlige Forsikringsvilkaar hører jo dette, at den forsikringsydende Faktor har Mulighed for en Fortjeneste; saafremt denne Mulighed ikke er til Stede, saa er det ikke længere en Forsikringsordning, men saa er det en Livrenteordning, Talen bliver om. Og idet denne Fond ligesom alle andre forsikringsgivende Faktorer har Mulighed for en Fortjeneste paa de forsikrede, som ikke faar Brug for nogen Erstatning, saa vil der herigennem kunne opsamles Midler, som i Tidens Løb vil tillade, at det offentlige Udgifter formindskes paa dette Omraade. Denne Ordning vil jo saa komme til Verden som en naturlig Udvikling af noget bestaaende, og heri ser jeg, som jeg før ytrede, den væsentligste Fordel.

Jeg har ønsket at benytte Lejligheden til at fremsætte disse Bemærkninger, som jeg kunde tænke mig rummede Muligheder for en videregaaende Forhandling, idet jeg stadig fremhæver, at fra det konservative Folkepartis Side er der fra første Færd indbudt til og tilbudt Forhandling paa dette vigtige Lovgivningsomraade. Man vil jo, som jeg til Slut skal nævne, yderligere ved en saadan Ordning vinde dette at frigøre de gamle for den Risiko, de under den nuværende Ordning lever under, hvorved de jo er tvunget til at følge Konjunkturerne med Hensyn til deres Aldersrentebeløb. Ingen paa dette Omraade kyndig tvivler jo om, at ligegyldigt hvilken Regering vi har i dette Land, saa bliver man nødt til at lade alle Understøttelsesbeløb stige og falde med stigende og faldende Konjunkturer i Erhvervslivet. Men i samme Øjeblik man har faaet det hele samlet i og bragt til Hvile i en Forsikringsordning, saa er Erhvervslevets Konjunkturer ikke paa den Maade i Stand til — i hvert Fald ikke nær saa direkte og ikke nær saa omgaaende — at paavirke Vilkaarene for de gamle; man var saa, bedre end under de nuværende Forhold, i Stand til at undgaa saadanne Katastrofer